L'«oberturisme» repressiu

treball
PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS, UNIU-VOS!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 399 Barcelona, 15 d'octubre de 1.974 PREU : 8 Ptes.

EDITORIAL

Arias Navarro, abans de ser Alcalde de Madrid i President del Govern, ha estat durant molts anys un dels caps de la repressió franquista a la Direcció General de Seguretat. Quan s'ha produït l'auge de les lluites obreres i populars, quan l'exigència de llibertat i democràcia de la immensa majoria dels espanyols s'ha fet sentir, la dictadura ha intentat convertir els seus vells homes de confiança en"nous" polítics "oberturistes". Però aquest joc no té esdevenidor. Com ha dit Santiago Carrillo en les seves declaracions al setmanari comunista italià RINASCITA: "No es passa d'una "constitució" feixista, o més ben dit no es transforma una constitució franquista en una constitució democràtica. NO ES TRANSFORMEN ELS HOMES POLITICS DEL FEIXISME EN HOMES POLITICS DE LA DEMOCRÀCIA. CAL UN CANVI, UNA RUPTURA DE LA LEGALITAT ACTUAL I UN CANVI DELS HOMES I DE LES FORCES POLITIQUES."

Gràcies als Blas Piñar l'Arias es permet presentar-se com un "oberturista" i els seus ministres parlar de "vaga", "participació", "associacions" i "democratització". La veritat és que tota l'obertura real, la que veiem a la premsa, en l'acció vaguística i sindical, en les assemblees dels treballadors, en la perspectiva de les eleccions a la Universitat, en el desenvolupament de les associacions de veïns, en el comportament democràtic d'amplis sectors professionals, en l'actitud cada dia més oberta de jutges i magistrats, etc., no és el resultat del propòsit democratitzador de l'Arias, sinó victòries de les forces de la classe obrera,dels camperols, dels estudiants, dels intel.lectuals, de les àmplies masses dels pobles d'Espanya, que cerquen afanyadament, amb la seva lluita, la llibertat, el canvi democràtic.

L'Arias, en combinació amb els "ultres" de la Brigada Político-Social -el torturador Sainz entre altres-, ha llançat una burda provocació contra el Partit Comunista d'Espanya pretenent implicar-lo en l'atemptat terrorista de la "Cafeteria Rolando"; però el món sencer en culpa l'extrema dreta feixista d'en Blas Piñar, lligada a "ORDINE NERO" que empra a Itàlia la mateixa tàctica criminal.

Però la mentida és curta de potes, La veritat és que -com assenyalen totes les agències internacionals de premsa- fins ara no s'ha presentat cap prova digna d'aquest nom que relacioni els detinguts amb l'atemptat, ni ETA ni menys encara el Partit Comunista, del qual són àmpliament conegudes la seva condemna del terrorisme i la seva política de reconciliació nacional i de pacte per la llibertat.

L'Arias manté com a ostatge el dirigent comunista Simón Sánchez Montero i sense cap mena d'escrúpol tracta de complicar-lo en la voladura d'en Carrero Blanco, de la qual l'Arias en va sortir tan beneficiat personalment que va esdevenir-ne el primer sospitós, com va assenyalar al seu temps

(passa a la pàgina 2)

Vaga de la fam a les presons

UN CRIT D'ALARMA DELS PRESOS POLÍTICS

El dia 21 de setembre 27 presos polítics de la presó de Saragossa van començar una vaga de la fam.En dies successius s'hi han anat afegint presos polítics de les presons de Basauri, Sant Sebastià, Pamplona, Carabanchel, Segòvia, Lleida i Sòria. Un total de prop de 200 presos en vaga de la fam. Un cas insòlit d'extensió en una acció d'aquest tipus, que demostra la gravetat de la situació a les presons franquistes.

Per protestar contra les inhumanes condicions en què viuen, contra la manca de les coses més elementals que no poden ser negades a ningú, els presos polítics s'han lliurat a l'acció, greu i desesperada, de la vaga de la fam. La rèplica dels feixistes ha estat estrènyer més la tortura. Les autoritats penitenciàries de Saragossa han castigat els presos que van fer la vaga de la fam (en aquesta presó s'ha acabat el dia 7 d'octubre) a 21 dies de reclusió en cel.les de càstig i a la pèrdua, durant un any, del dret a redimir part de la pena per mitjà del treball.

Les reivindicacions dels presos no són coincidents en el detall, però sí en l'esperit que les anima, que és la millora i dignificació de les condicions de vida: estatut del pres polític; reunificació en una sola presó i, de moment, en una sola galeria; entrada lliure de periòdics i llibres de circulació autoritzada a Espanya; millors atencions sanitàries; que no hi hagi sancions, etc. En algunes presons es plantegen reivindicacions específiques,com el suport a Alfonso Sastre i dos companys seus, a Carabanchel.

Les vagues de fam d'aquestes setmanes són un crit que llancen els presos polítics a tot el poble. Un crit que ens ha de moure immediatament a lluitar per aconseguir que, sense pèrdua de temps, siguin millorades les seves condicions de vida d'acord amb les seves lògiques peticions. Per aconseguir que tinguin un tracte que la seva condició mereix.

L'objectiu fonamental avui en oposició a la repressió és aconseguir l'amnistia per a tots els presos polítics. Aquest combat compta amb instruments públics tan bons com la campanya de Justícia i Pau que tothom ha de fer seva. Però mentre es lluita per l'amnistia no hem d'oblidar el patiment dels qui estan tancats a les presons i hem d'exigir, públicament, clamorosament, emprant tota mena de pressions, que cessi el tracte inhumà i de revenja que els donen.

EDITORIAL (continuació)

la premsa estrangera. L'Arias no solament es nega a concedir l'amnistia per als presos i exiliats polítics, sinó que encara acreix la discriminació contra ells, la qual cosa ha provocat lès greus vagues de la fam que s'escampen ara per les presons franquistes.

Ací a Catalunya i particularment a Barcelona, l'"oberturista" Martín Villa, rebrot de l'Arias, dóna un exemple clar de l'arbitrarietat repressiva de l'"obertu-risme continuista". En Martín Villa parla d'"associacionisme" i d'"obertura", però amenaça els professionals de la premsa, els degans dels col.legis professionals i fins i tot les jerarquies de l'Església, les associacions de veïns, els enllaços i treballadors que reclamen els seus drets i reivindicacions. Complint les seves ordres la policia va detenir el 8 de setembre 67 persones en un centre religiós de Sabadell i els va acusar de ser representants de l'Assemblea de Catalunya.El dia 5 d'aquest mes va manar detenir 47 persones en un altre local religiós a Sant Cugat. La major part són obrers de la SEAT i amb ells hi ha el doctor Antoni Gutiérrez Díaz i l'advocat Carles Trias Fargas. Els acusen de reunir-se per tractar els problemes del conveni de la SEAT i la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya. Entre els detinguts hi havia 4 delegats dels treballadors italians, invitats a la reunió. La policia va disparar una dotzena de trets i va agredir els treballadors. Els galifardeus d'en Martin Villa van copejar salvatgement el doctor Gutiérrez Díaz, que va haver de ser hospitalitzat al Clínic. Encara hi és quan escrivim aquestes ratlles.

L'arbitrarietat del governador feixista esdevé palesa davant del fet que tots els detinguts per ordre seva han estat posats en llibertat pels jutges, tret de l'advocat senyor Trias i del doctor Gutiérrez, la llibertat dels quals cal assolir amb l'acció de tothom. La repressió que en Martin Villa ha desfermat es gira contra ell i vet aquí que les vagues de SEAT, les de la Hispano Olivetti i de dotzenes de fàbriques, juntament amb les protestes ciutadanes, es multipliquen aquests dies en oposició als seus vans intents d'ofegar el sentiment democràtic del poble que exigeix la seva dimissió.

Enfront de l'"oberturisme" repressiu i antidemocràtic de l'Arias i d'en Martin Villa, la classe obrera i el poble de Catalunya redoblaran el seu esforç de lluita, al costat de la classe obrera i els pobles d'Espanya, per exigir l'amnistia, per avançar cap a la Vaga General i la Vaga Nacional, per acabar amb la dictadura i imposar l'alternativa democràtica que a Catalunya s'afirma en la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques i en l'Assemblea de Catalunya i, a nivell de tot l'estat espanyol, en la Junta Democràtica d'Espanya.

Escolteu Ràdio Espanya

Independent

Transmet diàriament per ones curtes de:

De 7 a 7'55 del matí : 21, 25, 30 i 39 m.

De 2 a 3 de la tarda : 17, 19, 21 i 25 m.

Des de les 5 de la tarda a les 12 i quart de la nit.....: 21, 35, 30 i 39 m.

El dret a la mandra

"Les classes obreres de les nacions on impera la civilització capitalista estan posseïdes d'una estranya follia. Aquesta follia és l'amor al treball, la passió mortal del treball, portada fins a l'esgotament de les forces vitals de l'individu i de la seva progenitura". Així començava Paul Lafargue el seu panflet satíric que té com a títol un dels eslogans més subversius que hom pugui imaginar: "El dret a la mandra". Durant les jornades revolucionàries de 1848 -segueix l'introductor del marxisme a la península ibèrica- els obrers francesos van mostrar fins a quin punt s'havien "deixat degradar per la religió del treball" reivindicant el dret al treball. El que havien de reivindicar era, en canvi, el dret a la mandra!

Avui en dia, al nostre país, ¿quants treballadors treballen per sota de les 10 o les 12 hores al dia? ¿Quants tenen les hores de lleure per cultivar el seu esperit, per fer vida col.lectiva, per tenir una relació amb amics, companys o familiars? "¿Televisor? Sí que en tinc; el que no tinc és temps per contemplar-lo", em deia fa uns dies un taxista.

La nostra classe obrera està també posseïda d'aquella estranya,diabòlica follia, d'un aberrant amor al treball. Abans de la guerra, em diu una vella militant cenetista, treballàvem les 8 hores i prou. "Érem més pobres però vivíem millor".

A punta de baioneta el franquisme va liquidar la lasciva propensió del proletariat a la mandra i va imposar un nou "amor al treball" gràcies al qual s'ha produït el "miracle espanyol" (que, com deia fa uns dies un ministre de Franco des de l'estranger, s'aprecia millor de lluny que de prop: no sap quanta raó tenia!).

L'espectre de la crisi i de l'atur que plana damunt nostre, ¿provocarà una renovada "passió mortal del treball" ? A finals de setembre una assemblea de 200 obrers en atur celebrada a Sabadell donava una resposta a aquesta pregunta. "Suprimiu les hores-extra mentre hi hagi un sol obrer sense feina"!, deion. La lògica és elemental però irrefutable: repartim-nos entre tots la feina i els fruits de la feina. Com és natural, els restants treballadors només acceptaran aquesta solució si són suprimides les hores-extra sense que disminueixi el salari global que perceben. Perquè els que fan hores-extra no les fan perquè volen, sinó perquè el salari estricte no els arriba. I aquesta correcció no està mancada tampoc de lògica: seria possible disminuint els beneficis empresarials. Si és injust i absurd que uns perdin salut i vida en jornades de 12 hores i d'altres no trobin feina, també ho és que uns s'embutxaquin milions mentre molts altres viuen en la misèria i les privacions.

El problema és de solució difícil -per no dir impossible- en la societat actual. Exigeix molts canvis en la política de mà d'obra, en la Seguretat Social, en la gestió de les empreses, en la productivitat de l'aparell productiu, etc.

Ara bé, la reducció generalitzada de l'horari de treball representa un horitzó per a la lluita reivindicativa de la classe obrera. Per a molts, el dret a les hores-extra és l'equivalent actual al "dret al treball" sobre el qual ironitzava Lafargue, i ningú no els pot negar aquest dret mentre hi hagi salaris de fam. Però la classe obrera necessita elevar-se a formes mes altes de consciència de classe, necessita introduir elements d'estratègia en la seva lluita de cada dia si vol abordar els problemes globalment i a l'ofensiva i no en simples batalles disperses d'estricta autodefensa, sobre tot en moments de crisi com l'actual.

La reducció de la jornada laboral amb el manteniment -i l'elevació!- del nivell de vida és la resposta obrera a l'atur, i representa una denúncia implícita de la injustícia i la irracionalitat del sistema capitalista, tot apuntant cap a aquest dret que culmina el procés d'emancipació dels treballadors: el dret a la mandra.

Serrallonga

Portugal
Es reafirma la via democràtica

Amb els fets de l'última setmana de setembre, la dreta portuguesa paga un error històric: el de no haver creat una articulació política pròpia suficient per abordar amb certes garanties el post-salazarisme. Segurament que, entre la dreta espanyola, molta gent segueix amb atenció febril l'experiència i mira de treure'n conclusions pràctiques.

Cinc mesos després de la caiguda de Caetano la dreta feixista ha tingut temps de refer-se d'alguna manera. Prenent suport en diverses iniciatives del general Spínola (intent de separar el MFA de la resta de les Forces Armades a través d'una carta col.lectiva, que fracassa, i de crear al seu entorn una base de masses amb la crida a la "majoria silenciosa"), la dreta feixista convoca la manifestació del dia 29, en fa una propaganda massiva, lloga autocars per enviar-hi centenars de manifestants "espontanie" oferint-los diners, introdueix armes a Lisboa i organitza una temptativa d'atemptat contra Vasco Gonçalves i el mateix Spínola, a fi de desencadenar una reacció entre els sectors més dretans de l'exèrcit.

La feblesa orgànica de les forces feixistes i la vigilància del MFA i les forces populars fan naufragar l'intent. Socialistes, comunistes, membres del MDP i altres formen brigades populars de vigilància que alcen barricades als accessos de Lisboa i escorcollen els vehicles que hi entren, a la recerca d'armes. Fent prova de gran autodisciplina, aquestes brigades s'auto-dissolen un cop passat el perill, posant de manifest tant la disposició popular a defensar les conquestes democràtiques com la confiança en el MFA i la voluntat de no crear-li dificultats en el conjunt de les Forces Armades.

La crisi ha permès desemmascarar nombrosos elements salazaristes i avançar en la democratització de l'aparell estatal. Però l'abandó de Spínola no deixarà de crear dificultats de cara al capital nacional i estranger i a certs militars. ¿Quin serà el pròximo pas de la dreta? Es parla d'ofensiva econòmica. En Kissinger, sens dubte, prepara plans de "desestabilització".

El moviment obrer i popular i el MFA han demostrat, però, que és vigilant i fort.

OLIVETTI

La lluita pel sindicat de classe

La conquesta del sindicat de classe, la seva construcció a través de la lluita, és en realitat el fons de la gran batalla que estan lliurant els treballadors d'Olivetti amb la seva VAGA total, amb les diàries assemblees a la porta de la fàbrica, a la CNS, a la catedral, al carrer, a les places del casc antic de la ciutat, amb les seves nombroses delegacions, cartes a l'opinió pública... i tot això abans que s'encetin les negociacions oficials del conveni.

Perquè els treballadors d'Olivetti defensen avui una cosa aparentment tan elemental com és el DRET A SER ELLS MATEIXOS ELS QUI DECIDEIXIN QUI HAN DE SER ELS SEUS PORTAVEUS, ELS SEUS REPRESENTANTS DAVANT DE L'EMPRESA. En realitat defensen la seva dignitat de classe, la seva dignitat davant de la dictadura i davant de l'explotació. Un problema, una reivindicació que ja avui, d'una o altra forma, es planteja a nombroses empreses i és a la base de diverses accions (com són les dels metges interns i residents de tot Espanya). A l'Olivetti és on aquests dies ha assolit el seu màxim nivell.

La falta de representativitat dels actuals càrrecs sindicals, especialment del jurat, va dur els treballadors d'Olivetti no solament a denunciar-los, no solament a exigir la seva dimissió i la convocatòria de noves eleccions; els treballadors van iniciar ja el procés d'autoorganització, el procés d'organització pública, d'organització de masses. El procés que ha aconseguit a la pròpia empresa zones de llibertat que cal defensar i desenvolupar: L'ELECCIÓ DE DELEGATS OBRERS.

El múltiple procés per a l'elecció de delegats obrers a través de votacions, assemblees, paperetes, recollida de signatures, lligat a diverses formes de discussió i elaboració de masses de la plataforma reivindicativa, va suscitar una poderosa mobilització, va potenciar noves assemblees. Els treballadors s'estaven fent amos de la fàbrica, sorgia un nou poder als tallers: L'ORGANITZACIÓ OBRERA que imposava la seva PRESÈNCIA FÍSICA a l'empresa.

Les primeres accions van sorgir, com a conseüència d'aquest procés, quan l'empresa i els actuals càrrecs sindicals es van negar a informar els delegats obrers, quan l'empresa es va negar a NEGOCIAR amb els nous i autèntics representants obrers. I dels aturs es va passar a la vaga; després va venir la sanció col.lectiva, el tancament de la fàbrica -el lock out-, com a conseqüència que l'empresa, aparentment conscient que la lluita té un aspecte polític que la desborda (així és després de la seva nota oficial), no ha estat capaç d'assumir clarament la situació i NEGOCIAR amb els autèntics representants obrers.

Tot al llarg d'aquesta vaga, juntament a l'elevada combativitat obrera, a l'elevada consciència de classe que posa de manifest, destaca el gran sentit de responsabilitat i control de la situació, de revolucionària disciplina obrera en la lluita, que el procés d'elecció de delegats obrers ha suscitat.

Esperiència important per al conjunt del moviment obrer. Procés de lluita que reflecteix la situació política del moment i que, alhora, hi incideix, tot reforçant el paper de protagonista polític de la classe obrera en la lluita per la llibertat, com també la consolidació del moviment de masses de la classe obrera amb clara perspectiva revolucionària.

I. Bruguera

ELS OBRERS SENSE FEINA LLUITEN

La tarda del 20 de setembre es van reunir a la CNS de Sabadell més de 200 treballadors del tèxtil, la majoria en atur forçós. Van aconseguir una sala on celebraren una assemblea, a la qual es va aprovar una plataforma reivindicativa:

- Dret al treball.
- Admissió dels obrers en atur a les fàbriques on es fan hores extra i supressió d'aquestes mentre hi hagi atur
- Jubilació als 55 anys amb el salari real per als treballadors d'aquesta edat sense feina.
- Formació professional per als joves orientada cap a oficis amb els quals es pugui treballar a Sabadell.
- Assegurança d'atur al 100% del salari real.

Es va crear una comissió d'obrers en atur per estendre la plataforma i coordinar l'acció.

Es va aprovar la proposta de tenir converses amb l'alcalde, el governador civil, el cardenal Jubany i altres autoritats, i realitzar assemblees cada divendres.

XILE

Assassinats pel feixisme

El 5 d'aquest mes queia crivellat a trets Miguel Enríquez, a la barriada popular de San Miguel, de la perifèria de Santiago de Xile. Tenia 33 anys i era secretari general del MIR (Movimiento de Izquierda Revolucionària) que ell mateix, amb altres companys d'estudis, va crear l'any 1966. Des de la terrible clandestinitat del Xile martiritzat, Enríquez mantenia alçada la senyera del combat i havia cridat, juntament amb les forces més conseqüents de la democràcia a Xile, a la creació del FRONT UNITARI ANTIFEIXISTA per tal d'abatre la sanguinària Junta Militar feixista d'en Pinochet.

Dies abans, els esbirros d'en Pinochet assassinaven en terra argentina el general Prats, militar honest, fidel al seu poble, fidel al president Allende al qual el lligava una entranyable amistat. La Junta d'en Pinochet ha tingut el cinisme de reclamar el seu cadàver per enterrar-lo a Xile. Però les llàgrimes del cocodril Pinochet no enganyen ningú.

El dia de la justícia popular sonarà a Xile i els culpables de tants de crims hauran de respondre'n davant del Xile martiritzat.

Multipliquem les accions de solidaritat amb el poble germà de Xile!

CATALÀ A L'ESCOLA

El tinent-alcalde de Cultura de l'Ajuntament de Cornellà ha rebut una carta signada per 50 entitats de la vila demanant que l'Ajuntament subvencioni 2 hores setmanals d'ensenyament del català a totes les escoles estatals dintre de l'horari escolar. La carta és resultat d'una campanya menada des de fa mesos, i s'hi han adherit tota mena d'entitats: esportives, parroquials, juvenils, recreatives, associacions de veïns, etc.

Es interessant notar que entre els firmants es troben entitats aparentment tan poc "catalanes" com la Peña Posforito (de "cante hondo"), la Peña del Real Madrid, la Peña Taurina Diego Puerta i altres. I això en una ciutat de població massivament immigrada.

En marxa cap a la llibertat

Visca la vaga general!

Amb aquests mots acaba la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya del passat dia 6 d'aquest mes que denuncia les detencions de Sant Cugat i analitza la present situació de lluita obrera. Efectivament, el desenvolupament de la lluita reivindicativa, la clara i conscient presència en ella del seu contingut polític, de l'exigència de llibertats polítiques, assenyalen, en l'actual situació política, l'existència de bases reals per a avançar en el procés de la VAGA GENERAL.

Són molts els actuals focus de lluita. A Barcelona destaca, pel seu contingut i per les seves formes d'acció, la lluita dels treballadors de l'Olivetti -a la qual ens referim en un altre article d'aquest número-, la batalla de la Seat amb participació d'uns 14.000 treballadors en els aturs que han assolit una primera victòria en arrencar la llibertat de 45 dels 47 detinguts a Sant Cugat. Són també força importants les contínues assemblees i els aturs dels metges interns i residents de la Seguretat Social, com també les accions solidàries a Medir, Cumbre, Pegaso, Tornillería Mata, Laforsa, Fama, Fergat,... El conflicte col.lectiu presentat pels treballadors del Noticiero pot ser l'inici d'accions importants entre els treballadors de la premsa. Es succeeixen diverses formes de lluita a Macosa, al tèxtil, a l'Institut Nacional de Previsió, etc.; presentació de plataformes reivindicatives a través d'assemblees, enquestes, etc., a Banca, Maquinista...

Tot el Baix Llobregat s'aixeca al voltant de la vaga de Pirelli, de Cornellà. La victòria assolida a Damper Ibèrica amb la readmissió de tots els acomiadats i l'anul.lació de totes les sancions, com també el primer triomf arrencat en el conveni comarcal del metall, enllacen amb nombrosos convenis i plataformes pendents entre les quals destaca la de Siemens. Els convenis comarcals metal.lúrgics són també la base de les importants accions a més de 20 empreses del metall a Manresa, amb nombroses assemblees, amb la solidaritat amb la Pirelli d'aquella ciutat, en vaga i desallotjada per la policia. El mateix problema hi ha al metall de Sabadell, en aquest cas amb la decidida participació a l'acció de les empreses grans (Asea, Unidad Hermètica) al costat de gran nombre de petites i mitjanes. A Cerdanyola i Ripollet la lluita del conveni comarcal es lliga amb la solidaritat amb els acomiadats de la Meler. Al tèxtil (principalment a Sabadell i Terrassa) avança la mobilització contra els plans capitalistes de fer pagar la crisi als treballadors: contra els "plans de reestructuració", contra l'expedient de la Fontanals. Les assemblees d'obrers en atur són una bona resposta inicial de lluita.

La situació de combat obrer continua desenvolupant-se a tot Espanya. Ocupen llocs destacats la FASA-Renault de Valladolid i la de Sevilla, la ISA de Sevilla (on han aconseguit la total readmissió d'acomiadats i represaliats), la Babckok-Wilcox, els metges de la Seguretat Social a tot Espanya.

L'extensió de les lluites, a partir de les exigències reivindicatives a cada empresa, de la indignació popular davant del creixent i incontrolable encariment de la vida, s'esdevé a ritmes accelerats.

Els treballadors en acció es transformen en ORGANITZADORS; els locals de la CNS (malgrat totes les dificultats que subsisteixen I QUE CAL VÈNCER) en centres de coordinació pública. El carrer, les places públiques, comencen a complir la mateixa funció. La contradictòria actitud i les declaracions dels mateixos jerarques (Socías, Torres Càceres, els ministres Fernández Sordo i Licinio de la Fuente) reflecteixen la descomposició política del franquisme, alhora que ofereixen base de pressió obrera i de concreció de convergències en moments determinats.

A través de totes aquestes lluites es produeixen formes de convergència, coincidència i coordinació de masses que cal potenciar. Juntament amb la SOLIDARITAT es planteja ja, amb força, l'exigència del dret a elegir els autèntics representants obrers, l'exigència d'utilització lliure pels treballadors dels locals sindicals, l'exigència que les empreses, la CNS, el govern, negocïin amb els delegats dels treballadors en lluita. L'exigència, en definitiva, de la LLIBERTAT SINDICAL y la construcció a la pràctica del SINDICAT DE CLASSE. I a través d'aquestes reivindicacions, de la lluita per imposar-les, comença a generalitzar-se la discussió a les ASSEMBLEES OBRERES de la necessitat de les LLIBERTATS POLÍTIQUES, la necessitat d'acabar amb l'actual situació de dictadura.

Reivindicacions econòmiques, solidaritat i reivindicacions polítiques que, en fondre's i potenciar-se mútuament, en generalitzar-se, estableixen les bases per a grans ACCIONS GENERALS COORDINADES. Del que es tracta és d'entendre (els recents fets del BAIX LLOBREGAT són una bona experiència que ho demostra) que la coordinació de lluita que ara ens cal passa a través dels canals que el propi moviment de masses es crea en l'acció.

Aquesta situació de lluita i les seves grans possibilitats, posen novament damunt de la taula l'exigència de trobar a cada moment les formes de DIRECCIÓ POLÍTICA més adients, de lligar-se als centres fonamentals de lluita, d'actuar públicament al capdavant de les masses.

Els obrers de la S.F.Vila es manifesten pel Poble Nou, durant les accions del setembre.

La crisi del tèxtil
EN DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL

La situació del sector tèxtil es ve deteriorant acceleradament. Un nombre considerable d'empreses travessa un moment crític, que posa en perill la seva supervivència i incideix perillosament sobre altres sectors, ja afectats ells mateixos. Com a conseqüència d'aquesta situació de crisi al conjunt de la indústria, es calcula estimativament que l'atur a la "província" de Barcelona puja a 50.000 treballadors, o sia el 3 per cent de la població activa, percentatge elevat si tenim en compte que en arribar al 5% la situació es qualifica d'"extrema gravetat".

Si faltava un truc a la porta l'ha fet la suspensió de pagaments de l'empresa Fontanals, de Terrassa, cap d'un grup de set empreses, tres de les quals han suspès pagaments i una quarta ha presentat expedient de regulació de feina. L'empresa matriu ella sola presenta un passiu de 1.277 milions de pessetes i afecta un miler de treballadors.

En aquest quadre tan crític es gestiona l'aprovació del PLA DE REESTRUCTURACIÓ DE LA INDÚSTRIA TEXTIL LLANERA que té per objectiu fer desaparèixer les empreses anomenades "marginals", concentrar la producció en un nombre reduït d'empreses amb bon utillatge,suprimir 5.000 llocs de treball, amb la finalitat d'aconseguir una major productivitat i un més gran rendiment dels obrers i un menor cost unitari de la producció. Segons La Vanguardia, del 8-10-74, la patronal llanera oferia als obrers una assegurança de manca d'ocupació fins un màxim d'un any i un 90 % del salari, com també jubilacions anticipades als 60 anys per als homes.

L'assemblea d'enllaços i jurats d'empresa celebrada el 7 d'aquest mes a Sabadell ha aprovat, entre altres punts, que l'assegurança de manca d'ocupació ha de ser del cent per cent del salari real, sense limitacions ni de duració de temps, ni d'edats, ni d'antiguitat. Demanen també la jubilació anticipada als 55 anys , formació professional per a l'adaptació a d'altres activitats professionals i garantia de llocs de treball als obrers contractats, amb prioritat per als més grans.

El Comitè Local del PSUC a Terrassa ha llençat un document en el qual constata la gravetat del moment: "Centenars de treballadors -diu- poden anar al carrer com a conseqüència de la crisi de la indústria tèxtil, crisi que afecta, inicialment, el sector de filats, però que amenaça d'estendre's a d'altres sectors ai no millora, a curt termini, la greu situació econòmica a la qual el règim franquista, per la seva incúria i irresponsabilitat, ha conduït el país.

"Durant el bienni 1972-73 la indústria tèxtil va travessar una fase expansiva que es va caracteritzar pel creixement de les inversions -amb el conseqüent augment de la capacitat productiva-, per l'augment real de la producció i de la demanda i per una forta puja dels preus, especialment de les matèries primeres, iniciada els darrers mesos de 1972 per la llana i seguida pel cotó i les fibres sintètiques, Les posteriors restriccions de crèdits, la manca de liquiditat de les empreses i el retraïment de la demanda, produïdes en el marc d'una aguda crisi econòmica i política, han desembocat en l'actual situació, les conseqüències de la qual són, per ara, imprevisibles.

"La crisi, la magnitud de la qual ningú no posa en dubte sobretot quan afecta tot el Vallès Occidental i altres comarques catalanes, està essent, però, exagerada per certs patrons, que tracten d'exercir així una pressió sobre el govern per tal d'obtenir-ne la concessió de crèdits, de moratòries i ajudes fiscals i d'ajudes a les exportacions que salvaguardin la supervivència i viabilitat futura de les indústries.

"Els comunistes -afegeix-, d'acord amb el que han expressat les Comissions Obreres, no ens oposem a aquestes exigències de la patronal... Sí que ens oposem als expedients de regulació de feina, a la suspensió temporal de plantilles o de jornades de treball, a l'acomiadament i a l'atur obrer. I aquest és el camí emprès ja per alguns patrons -el més important dels quals és, per ara, Fontanals-, que pretenen la reducció de plantilla o, alternativament, la suspensió del treball durant tres dies cada setmana; política aquesta que, segons tots els indicis, tractaran de seguir 60 empreses més, terrassenques i de la comarca..."

El Comitè Local del PSUC a Terrassa afirma que "cal afrontar, doncs, la crisi del tèxtil sobre la base de la defensa del lloc de treball, del manteniment dels salaris de tots els treballadors i, fins i tot, d'un increment d'aquests que permeti fer front a l'alça creixent del cost de la vida. Aquesta és la primera gran qüestió. Però, d'altra banda, no hem de menysprear un fet que s'ha posat en relleu amb claredat: el descontentament i la desconfiança dels patrons respecte a la política del govern. Es tracta d'una expressió de l'aïllament del règim que els treballadors han de capitalitzar a profit de l'entesa de tots els sectors socials per a la gran tasca del moment: enderrocar la dictadura."

El document afegeix que: "En la lluita per la defensa del lloc de treball, contra els acomiadaments, no hem de renunciar a cap suport; ans al contrari, cal dur el problema a organismes de masses, a entitats ciutadanes, a l'Església, a la premsa legal. Cal treure el problema al carrer i interessar-hi tota la població."

Per últim, el document afirma que "la crisi del tèxtil no té solució en el marc de l'actual règim" i planteja, igual que pel que fa a tants d'altres problemes que pesen sobre els treballadors, "la necessitat d'acabar amb la dictadura per conquerir les llibertats polítiques".

25 aniversari de la R.P. de Xina

En el 25 aniversari de la fundació de la República Popular de Xina saludem els èxits assolits pel poble xinès en el seu avenç revolucionari.

Una nova arbitrarietat contra els presos

En una carta al director de TELE/EXPRES publicada per aquest diari el 14 d'octubre 4 familiars de presos polítics "expressen la seva sorpresa i fan constar al mateix temps la seva protesta davant del fet insòlit que constitueix l'Ordre interna del Ministeri d'Educació i Ciència que prohibeix cursar estudis als reclusos que ja han estat jutjats".

"La solució real del cas seria -conclou la carta- la derogació d'aquesta Ordre de forma definitiva".

Des de les planes de TREBALL elevem la més enèrgica repulsa contra aquesta nova mesura de turment psicològic destinada a agreujar encara més la ja dramàtica situació dels presos, sobre la qual ha cridat poderosament l'atenció la vaga de la fam generalitzada dels darrers dies.

Exigim per tots els mitjans el dret a l'estudi de tots els presos!

Escoles sense mestres, mestres sense escoles i nens sense escola ni mestre

D'acord amb tots els temors i vaticinis el començament d'aquest curs escolar s'ha produït en el caos més espantós.

Moltes de les escoles previstes no estan acabades de construir o es troben amb deficiències de construcció, serveis i equipaments. A Sant Joan de Torroella es dóna el cas pintoresc d'un constructor que no cedeix les claus del grup escolar mentre no cobri. A Montmeló l'escola nova cau a trossos abans d'inaugurar-se. A Malgrat falten aigua corrent, taules i cadires en una nova escola. La llista es faria interminable.

Una de les raons per la qual moltes escoles no han pogut començar el dia previst -i per la qual potser rendiran per sota de la seva capacitat- és la falta de mestres. A Bellvitge (Hospitalet) hi ha tres escoles noves, però hi faltaven moltes places de mestres per cobrir tres dies abans de l'inici de curs.

La situació és més aberrant encara si tenim en compte que els guanyadors de les darreres oposicions al magisteri encara no han obtingut la plaça que els correspon!

A la "província" de Barcelona hi havia 640 places assignades. Es presentaven uns 3.000 candidats a les oposicions, dels quals han aprovat 550. Però no se'ls dóna plaça! Davant de la seva protesta, la Inspecció proposa que se'ls doni plaça d'interins, amb sous més baixos.

D'un cantó, doncs, escoles sense taules, cadires ni mestres. D'un altre cantó, mestres sense escoles. I enmig milers de nens sense escola i sense mestre. Incúria burocràtica i pobresa de mitjans: heus aquí la política educativa franquista.

Les protestes han esclatat ja massivament. A Sabadell, al Prat, al barri de les Oliveres de Santa Coloma de Gramenet, s'han produït els primers dies de curs manifestacions de mares amb els seus fills contra aquest desori.

Les múltiples lluites que s'han produït en els darrers temps (i no solo a l'EGB, sinó també en la defensa del batxillerat nocturn, per exemple) mostren com avança la consciència entorn dels problemes educatius. Però també posen de manifest la necessitat de progressar per la via de la convergència dels diversos sectors afectats.

Tant els moviments reivindicatius dels ensenyants com les lluites del poble per millors condicions d'escolaritat poden trobar aviat un sostre si no s'eleven per damunt del seu particularisme i localisme i no tracten d'inserir-se en un moviment de conjunt que posi en qüestió tot l'aparell escolar franquista i lluiti per una transformació democràtica de l'ensenyament.

Aquest moviment de conjunt ha d'incloure també els esforços de renovació pedagògica, de tan sòlida tradició a Catalunya, dels quals han de sortir les idees rectores i les persones experimentades per a qualsevol transformació pedagògica de signe democràtic i progressista. Els moviments de renovació pedagògica, al seu torn, només poden incidir de debò en la realitat si es lliguen a un moviment que sigui alhora de masses i polític. És a dir, que reconegui que el primer obstacle que cal abatre per fer qualsevol pas endavant en un canvi educatiu és un obstacle polític: la dictadura franquista. I que l'únic instrument per a assolir-ho és la lluita de masses.

FALTEN MESTRES ESTATALS

El Llibre Blanc deia que en 1971 calien 168.000 places de mestres. El gener de 1974 un decret va augmentar les existents de 98.000 a 123.500. Aquestes 25.500 places addicionals estan "dotades" però no cobertes. Les oposicions d'aquest estiu havien de cobrir-ne 10.000, i es rumoreja que només se n'han cobert la meitat. A la "província" de Barcelona, de 640 previstes han guanyat plaça 550 opositors... als quals no es concedeix la plaça guanyada. Estem ben lluny de les 168.000 del Llibre Blanc.

SUBVENCIONS A LA PRIVADA?

Les subvencions previstes per l'actual curs escolar pugen a 335.000 ptes. a cada una de les 35.000 unitats subvencionades. És a dir, un total de 11.725 milions (l'any passat van ser 5.300) que podrien servir per a construir uns 900 col.legis estatals de 640 places escolars cada un.

Els «nous rabassaires» es posen dempeus

Els socis d'unes cent cooperatives, que apleguen unes 20.000 famílies pageses de les contrades tarragonines, reunits en assemblees, han reiterat la seva decisió de no fer el lliurament del 10% de la producció de vi (una mena d'impost que el govern es va inventar) perquè ho consideren injust, i n'han fet mandatàries les direccions de les cooperatives. La decisió es va posar en coneixement, al seu temps, del ministeri d'Agricultura i d'Arias Navarro. No es varen dignar ni tot just contestar. Ara han conminat els pagesos a pagar, amb amenaça d'embargar-los, i els donen quatre dies de temps. Els socis, en assemblees, han reafirmat de forma majoritària, voluntària i solidària la ferma actitud de no fer el lliurament.

A la Festa de la Verema de L'Espluga de Francolí nou presidents de cooperatives, a l'hora dels parlaments, es varen manifestar contra el lliurament vínic. El president de la Cooperativa de Pira va reiterar aquesta posició i va afegir que ells havien decidit de tancar-se als locals de la Cooperativa per tal d'oposar-se a l'embargament i que rebutjarien qualsevol diàleg que anés acompanyat d'amenaces. Va acabar el seu parlament tot dient: NO PAGAREM!

La posició dels viticultors és ferma. Reverdeix després de molts anys l'esperit de lluita rabassaire. La tensió està assolint el límit. L'amenaça d'embargar es considera com una provocació. El corresponsal d'El Correo Catalán escriu el 6-10-74 que "el problema, que és inicialment econòmic i d'interpretació, es va polititzant i em fa por que ens arrossegarà tots amb enfrontaments..."

La responsabilitat per allò que pugui passar recaurà íntegrament sobre el govern Arias Navarro i la seva política anticamperola i no pas sobre els pagesos.

Al Japó

CONTRA LES BOMBES NUCLEARS

Ha assistit a la XX Conferència mundial contra les bombes nuclears el nostre col.laborador Jordi Català, del qual publiquem la següent crònica:

Del 2 al 9 d'agost passat es va reunir la XX Conferència mundial que tots els anys organitza el Consell Japonès contra les bombes A i H. Relacionats amb els treballs de la Conferència es van celebrar tres actes públics de masses a Toquio, Hiroshima i Nagasaqui, successivament.

L'acte central en què culminà la Conferència va ésser el d'Hiroshima. Al Gimnàs Municipal d'aquesta ciutat es van reunir el dia 7, exactament als 29 anys de la criminal explosió atòmica,10.000 delegats vinguts de totes les ciutats i comarques del país, amb la col.laboració d'una cinquantena de representants d'organismes internacionals i de moviments nacionals de partidaris de la pau d'Europa, Àsia, Amèrica i Austràlia.

Hiroshima és avui una ciutat moderna, ressorgida de les seves cendres. D'aquestes només en queden: un edifici de sòlida construcció, ferit, esventrat, visible des de la plaça de la Pau on es troba el sobri monument a les víctimes; l'hospital on tot és nou menys les persones hospitalitzades, testimoni vivent de la tragèdia; i el Museu, on l'explosió és recordada per fotografies apocalíptiques de morts, ferits i fugitius, pels cassigalls de les robes que vestien les persones volatilitzades i per troncs i escorces i residus d'arbres i plantes, per pedres cremades i altres objectes i també per quadres estadístics.

El dia 7 d'agost passat, pels carrers i les àmplies avingudes de la nova Hiroshima, de bon matí, van començar a ressonar les notes de cançons antiguerreres i per la pau, cantades per les colles de delegats que arribaven de tots costats i amb tots els mitjans de locomoció, confluint de primer a la plaça de la Pau a retre homenatge als morts i després, cap a migdia, al Gimnàs Municipal on s'havia de reunir el ple de la Conferència.

El Gimnàs és immens, ben concebut, amb entrada lliure de la llum del dia. Els deu mil delegats l'emplenaven de gom a gom, 3.500 d'ells eren dones; la immensa majoria de tots plegats, joves de 16 a 30 anys. Era un espectacle grandiós de música, de llum i de color i al mateix temps tens, combatiu, d'amor a la vida i de condemna dels sembradors de mort, de les guerres i en primer lloc de les armes atòmiques i nuclears.

Aquest últim aspecte era la finalitat de la Conferència. Les intervencions s'hi van centrar de seguida a partir de l'informe col.lectiu presentat pel Consell Japonès contra les bombes A i H, integrat per professionals eminents, abats budistes i representants de diverses associacions de tota mena, sindicals, culturals, mèdiques i altres.

Allí s'explicaren els delegats sobre llur actuació per a eixamplar el moviment. S'hi va denunciar el creixement dels arsenals atòmics, l'extensió del nombre de països que ja posseeixen l'arma nuclear i els esforços d'altres governs per aconseguir-la. Es van denunciar els perills de guerra i es va manifestar la solidaritat del poble japonès amb el poble del Vietnam i amb tots els pobles del món. Allí es van pronunciar homes i dones que van sofrir directament els efectes de l'explosió i els qui els pateixen encara, tot i ésser ja de la segona i de la tercera generacions: la "malaltia atòmica" específica, produïda per la ràdio-activitat, es manifesta de cop, traïdorament, com una bomba retardada. Tots, tots els delegats que van sofrir directament les bombes llançades pels Estats Units, eren unànimes: No més Hiroshimes! No més Nagasaquis!

La crida aprovada per la Conferència, adreçada a tots els pobles del món, dita Crida d'Hiroshima, ho va recollir:

No més Hiroshimes! No més Nagasaquis!

Per un tractat internacional de prohibició de totes les armes nuclears, d'usar-les i de fabricar-les, per la destrucció de totes les existents!

Al poble de Catalunya, als pobles d'Espanya, que tenim en el territori peninsular bases militars nord-americanes amb dipòsits d'armes atòmiques i hem conegut l'accident de Palomares, ens interessa directament la Crida d'Hiroshima. Unim-nos per a respondre-hi intensificant la lluita contra les armes nuclears i per la pau, pel desmantellament de les bases militars de l'imperialisme ianqui en terra espanyola.

Jordi Català

La lluita dels metges

Els metges fan vaga a bastants hospitals de la Seguretat Social. Es reuneixen en assemblees. Protesten. Exigeixen dels col.legis de metges que donin suport a les seves protestes. No és una lluita localitzada sinó que s'estén per tot Espanya. Què passa?

Els motius de descontentament dels metges són molts i justificats. Però el que ha fet esclatar ara l'acció de protesta i les vagues (en les quals es respecten sempre els serveis d'urgència i es garanteix que els malalts no en surtin perjudicats) ha estat, un cop més, la forma discriminadora i injusta de les convocatòries que fa l'Institut Nacional de Previsió per a places de metges interns (els que ingressen en un hospital de la Seguretat Social el primer any, acabada la carrera) i residents (els que, després de l'internat, romanen tres anys a l'hospital, amb contracte).

Enguany la convocatòria, a més a més dels defectes de sempre, presenta una novetat indignant: S'exigeix als aspirants un certificat de bona conducta fet per l'autoritat governativa, Els metges consideren, amb tota la raó, que això és una mesura de discriminació i de repressió política i no volen passar-hi. La Seguretat Social no vol bons metges, sinó bons minyons, conformats amb la situació actual, que "no es fiquin en política".

Els metges protesten també pel fet que la selecció d'aspirants estigui centralitzada a Madrid. Exigeixen que hi intervinguin els centres on s'han de cobrir les places. Volen una representació democràtica dels facultatius de cada centre al Tribunal. També és motiu de descontentament el salari i la forma dels contractes. Els metges interns i residents cobren entre 10.000 i 14.000 pessetes al mes i fan jornades que molt sovint excedeixen de les vuit hores.

Els interns i residents de Barcelona, a més a més de les reivindicacions generals, en presenten d'altres que, resumidament, condueixen a l'aspiració d'abolir la pluriocupació dels metges i aconseguir una plena dedicació a un centre hospitalari; participar en la gestió, control i decisions a l'hospital per tal d'aconseguir millorar l'assistència sanitària.

Els metges interns i residents de l'Hospital de Sant Pau han escrit als malalts: "Nosaltres volem la democratització dels hospitals, la participació activa de tots els sanitaris en l'elaboració dels problemes i de les possibilitats de millora." I en un altre escrit a l'opinió pública l'assemblea de metges del mateix hospital feta el dia 2 d'aquest mes diu, entre moltes altres coses, que estan contra la inclusió dels antecedents polítics en l'elecció per a places de l'INP perquè així es vol excloure "...bona part dels nostres companys que tot al llarg de la seva vida professional i universitària han demostrat molts cops la seva voluntat i interès per reformar i millorar l'organització de l'assistència sanitària al nostre país".

La lluita dels metges guanya la simpatia i el suport de la població. A Barcelona onze associacions de veïns s'han solidaritzat amb aquesta lluita en un escrit conjunt publicat a la premsa que acaba amb aquestes expressives paraules: "...aquestes reivindicacions (les dels metges) no solament milloren les condicions d'aquests professionals sinó que redunden en benefici d'una millor sanitat per a tots."

Les detencions de Sant Cugat

El 5 d'octubre al matí un grup d'agents de la B.I.S. rodejava el local de la Congregació Missionera de Crist Treballador, a Sant Cugat. Al seu interior es trobaven més d'un centenar de persones: nombrosos treballadors de SEAT, 4 italians treballadors de FIAT, l'advocat Carles TRIAS FARGAS i el metge pediatra Antoni GUTIÉRREZ DÍAZ. El motiu de la reunió, segons la primera nota policiaca, era discutir de problemes laborals i, en particular, sobre el conveni col.lectiu.

Agressió brutal

Alguns dels reunits van intentar fugir. La policia va actuar llavors brutalment per impedir-ho. El conegut lluitador antifranquista Antoni Gutiérrez, probablement reconegut per algun agent, va rebre un cop al cap amb una pistola, que li va produir commoció cerebral a conseqüència de la qual va perdre els sentits. Els policies van disparar repetidament per atemorir els reunits, però sortosament no hi ha cap ferit de bala.

A continuació els socials, reforçats per la Policia Armada, van penetrar al recinte on van procedir a d'altres detencions i a un minuciós escorcoll. Van provocar trencament de vidres i desperfectes al mobiliari.

Els detinguts eren 47. La matinada del dimecres quedaven tots en llibertat excepte en Trias Fargas, que passava a la Model, i en Gutiérrez Díaz. Aquest havia passat pel Dispensari Municipal d'Urgències (carrer Sepúlveda), d'on, per la gravetat del seu estat, fou enviat al Clínic.

Han estat imposades multes governatives de 350.000 pessetes a en Carles Trias i a l'Antoni Gutiérrez. La policia els acusa d'haver presidit la reunió i d'haver parlat de la JUNTA DEMOCRÁTICA D'ESPANYA.

Solidaritat

El dilluns 7 el governador civil rebia les visites del cònsol d'Itàlia i dels degans dels col.legis de metges, advocats i economistes.

La SEAT reaccionà immediatament. El dilluns 7 es produïen aturs de 2 a 4 hores de duració que van afectar entre 12 i 14 mil obrers, amb nombroses assemblees i manifestacions interiors als crits de "LLIBERTAT!". Els aturs es van repetir el dimarts. Després de la primera victòria que va representar l'alliberament dels 45, s'han celebrat ulteriors assemblees on apareix com a reivindicació central la llibertat de CARLES TRIAS i ANTONI GUTIÉRREZ, lligada a la crida a celebrar el 18 d'octubre, tercer aniversari de la vaga i ocupació de la fàbrica i de l'assassinat de RUIZ VILLALBA.

En solidaritat amb els detinguts s'han produït també aturs i assemblees a MEDIR, assemblees a CUMBRE i PEGASO i altres fàbriques. A l'OLIVETTI en vaga s'han explicat les detencions en assemblees.

Al Baix Llobregat s'han produït aturs a LAFORSA i ERMSA (2 hores), a TORNILLERIA MATA, assemblees a FAMA, PERGAT i altres fàbriques, en solidaritat amb els detinguts de Seat i amb Pirelli.

Hi ha hagut nombroses pintades contra les detencions a Terrassa i a la zona barcelonina de "9 barris".

Antonio Ruiz Villalba

obrero de SEAT

asesinado en SEAT por la policía franquista

el 18 de Octubre de 1971

por defender la dignidad y la libertad de la clase obrera

(Fotografía de la tapada de su nicho en el cementerio)

Poster editat i distribuït pels obrers de la SEAT, aquests dies.

Llibertat per a ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ i CARLES TRIAS FARGAS !

Vida del Partit

Campanya dels 6 milions

Llista nº 11

Comarca 7, 952 ptes; Comarca 14, 3.642 pts; Comarca 25 (2 lliuraments), 18.691 ptes; Comarca 10, 3.375 ptes; Comarca 15, 18.396 ptes; Grup Bolívar, 23.696 ptes.

Total: 68.752 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 7 sectors), 26.675 ptes; L'Hospitalet de Llobregat, 12.020 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 lliur.), 21.695 ptes; Sant Adrià de Besòs (2 lliur.) 3.760 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Gavà-Viladecans - Sant Boi- Castelldefels- Sant Climent (4 lliur.), 4.693 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 892 ptes; El Prat de Llobregat (2 lliur.), 8.746 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell, 3.100 ptes; Terrassa, 14.080 pts; Cerdanyola-Ripollet. 8.282 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: (2 lliur.), 2.936 ptes.- GIRONA: 1.039 ptes.- LA SELVA-BAIX TORDERA: 2.125 ptes.- MARESME: Mataró, 50.457 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 2.615 ptes.- TARRAGONA: 7.785 ptes.- BAIX CAMP: Reus, 20 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 1650 ptes.

Total: 172.570 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 10 aportacions, 1.470 ptes; Claudi, 7.000 ptes; 14-IV-75, 10.000 ptes; Canals, 3.000 ptes; Amic Nace, 5.000 ptes; Pepito i Teresa, 1.000 ptes; Rafaela, 12.149 pts.

Total: 39.619 ptes.

Total de la llista nº 11	280.941 ptes.
Suma anterior.....	4.495.771 ptes.
Suma i segueix.....	4.776.712 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Comitè de Barcelona i col.laboradors: Un soldat, 200 ptes.- El Prat de Llobregat: Un de la construcció, 300 ptes; un amic, 200 ptes; un encofrador, 100 ptes.

De Rafaela Martínez

Ens ha arribat de Budapest la suma de 12.149 ptes. que Rafaela Martínez, la companya de Rafael Vidiella, havia reunit en previsió del seu eventual retorn a Espanya, tot demanant que si la mort venia abans aquests diners fossin lliurats al Partit. Retem homenatge a aquest acte, senzill i gran alhora, de fidelitat i abnegació al Partit.

Ajut als presos

Sant Vicenç dels Horts, 12.000 ptes; Mataró, 100 ptes; Sant Adrià de Besòs, 240 ptes; Sabadell, 150 ptes; Baix Tordera, 500 ptes; Santa Coloma: Torres, 100 ptes; Vallès Oriental, 179 ptes.